

Évközi III. vasárnap – 2014. január 26. – A év

Már gyerekkorában nagyon tehetségesnek bizonyult az ének és zene területén. Ötödikes korától buzgón tanult gitározni, s kamasszá serdülve már ügyesen játszott, énekelte a divatos slágereket. Az osztályban, sőt az egész iskolában a lányok szinte mind belé voltak szerelmesek, minden iskolai, városi műsoron fellépett, és egyre nagyobb rajongás vette körül. Barátja, aki hosszú éveken át egy padban ült vele, csodálta és egyben irigyelte is. Még középiskolásként is egy suliba jártak, de már egyre ritkábban találkoztak. A gitáros fiú ugyanis bekerült egy jónevű zenekarba, minden szabad idejét felemésztették a próbák és a fellépések. Ekkoriban kezdett az élete félresiklani. A hosszú, éjszakába nyúló koncertek után rendszeresen lerészegedett, később egyre gyakrabban drogokat is használt. Óriási sikere volt már a zenekarban is, de ő egyéni zenészi pályáról álmódott. Érettségi után egy nagy városba ment, s egykori barátja már csak híreket hallott róla. Hallotta, hogy szólókarriert épített ki, hogy tömegek vesznek részt a koncertjein, veszik a lemezeit, mint a cukrot, és hogy egyre gazdagabb lesz. Hallotta, olvasta azonban azt is, hogy a koncerteken, próbákon túl gyakorlatilag lehetetlen beszélni vele, megközelíteni. A szesz és a drog teljesen hatalmában tartja: mindenkivel durván beszél, mindig elégedetlenkedik. Egy nap aztán letűnt a zenei élet palettájáról, s évekig senki nem tudott róla semmit. Később elterjedt a hír a kisvárosban, ahol az egykori barát és padtárs letelepedett, hogy új pap jött a közeli plébániára. Nagyon meggyőzően, lelkesen beszél, meg tudja fogni a fiatalokat, s a lassan kiürülő templomba most egyre többen járnak. Elment ez a már felnőtté vált férfi is, hogy lássa, kiről beszél a város. Döbbenet ismerte föl az oltár mögött szolgáló papban egykori gitáros-énekes barátját. A mise után odament hozzá, örömmel üdvözölték egymást, majd megkérdezte: „Hogyan változhattál meg így? Hogy voltál képes otthagyni a zenészi pályát, amiért éltél-haltál?” „Szerinted annyira megváltoztam?” – kérdezte a pap. „Tudod mit? Gyere el este a plébániakertbe az ifjúsági összejövetelünkre!” A férfi el is ment. Több tucat élénken csevegő, vidám fiú és lány töltötte meg a kis kertet. Előkerült hamarosan a pap is, gitárral a kezében. Játszani és énekelni kezdett, a tapsoló, vele éneklő fiataloknak. A dalok Istenről szóltak, az Ő szeretetéről, megváltó műveiről. Az egykori barát úgy látta, hogy a gitáros fiú arca soha nem volt ilyen vidám, kisimult és elégedett, mint most. Még a legnagyobb koncertjein, a leghangosabb tapsvihar kellős közepén sem. A korábbi züllött életmódnak nyoma sem látszott rajta. Az alkalom végén a pap odasétált hozzá, és csak ennyit mondott: „Látod, talán nem is változtam meg olyan nagyon! Csak most már tudom, kiért és miért csinálom, amit csinálom.”

Azoknak a halászoknak ott a Genezáreti Tó partján megvolt a maguk élete. Megvolt a mindennapi munkája, a belőle fakadó kis megélhetése, megvolt a családjuk, megvoltak a mindennapi örömeik és gondjaik, megvolt a maguk társasága és vallása is. Látszólag nem sok okuk volt arra, hogy meghalljanak és főleg kövessenek is egy olyan meghívást, ami kiszakítja őket ebből a megszokott kis életből, ami új utakra vezeti őket és átalakítja az életüket. Biztosak lehetünk benne, hogy sokan nem is hallották meg annak a bizonyos Jézusnak a szólítgatását, aki fáradhatatlanul lépett oda újra és újra az emberekhez, és biztatta őket: „Jöjjetek, kövessetek engem!” Néhányan azonban mégis elindultak. Otthagyták a hálójukat, a bárkáikat, és nyomába szegődtek ennek a lebilincselő személyiségű vándortanítónak. Vajon miért? Mert nekik volt elegendő alázatuk, őszinteségük és bátorságuk bevallani, hogy valami mégiscsak hiányzik az életükből! A boldogságuk mégsem teljes, és ez a valaki éppen arról beszél, hogy hogyan tehetnék boldogabbá, értelmesebbé az életüket. Hogyan szabadulhatnának meg olyan terhektől, bűnöktől, szenvedésektől, amelyek szüntelenül nyomasztják őket. Ők néhányan elindultak Jézus nyomában.

Jelen társadalmunk hitetlensége nem elsősorban a harcos, Isten és egyházellenes ateizmus, amely érveket kovácsol és vitatkozik, igyekszik megindokolni a hitetlenségét és erőszakkal akadályozni a hit terjedését. Természetesen ilyen is van. A többség hitetlensége mégis nem más, mint egyszerű közömbösség, amivel azonban sokkal nehezebb mit kezdeni. „Ugyan! Hadd mondják! Beülök én a hittanórára, ha már muszáj, vagy akár az áhítatra is, ha már egyházi iskola vagyunk és kötelező. De ugyan mit mondhatna nekem? Minek kellene odafigyelnem erre, hisz semmi szükségem olyasmire, amit ezek kínálnak! Megvan nekem a magam kielégítő élete! Vagy legalábbis meglesz! A céljaim között nem szerepel semmi, amiről ezek beszélnek.” Ugyanígy a felnőttek világában is. „Van épp elég dolgom, tennivalóm, nem is győzők odaérni mindenre, ami fontos! Akkor pont ilyen lényegtelen dolgokkal foglalkozzam? Még a templomban is töltssem az időt fölöslegesen a sok képmutató közt?!” Igen, a legtöbb ember úgy gondolja, úgy érzi, Jézusnak és az Ő tanúságtevőinek nincs, nem lehet fontos mondanivalója számára. Úgy gondolja, az életéhez semmit sem adhat hozzá az, ha kereszténnyé lesz, sőt inkább elvenne belőle: időt, energiát, pénzt követelne, megtiltana kellemes dolgokat, nehéz törvényekkel akadályozná azt a kevés jót is, amit élvezhetne az ember. Sajnos ezzel a közömbösséggel, a mindenáron ebben a világban és Isten nélkül boldogulni akaró mentalitással nagyon nehéz megbirkózni. Egyre nehezebb. Egyre nehezebb rádöbenni ugyanis arra, amire Krisztus első követői rádöbentek: tudniillik, hogy nem tudja ennek a világnak semmilyen értéke teljesen megelégtetni a boldogságsozomjunkat. A kereslet-kínálat uralta piaci mentalitás kifogyhatatlan az új termékek, cikkek, szórakozásformák reklámozásában. „Ez nem elég jó? Ezt már unod? Itt az újabb! Itt a másik, a következő! Most ezt próbáld ki! Most ebbe vágj bele!” Mindez sajnos nem csak az anyagi dolgokat illetően, hanem a hivatást, sőt az emberi kapcsolatokat illetően is. „Nem jött be ez a munkakör? Keveset keresel? Hülye a főnök? Akkor most végezd el ezt a tanfolyamot, igazolj át amoda, eredj ki külföldre stb. stb.! Nem sikerült a párkapcsolatod? Ó, hát ott a másik! Ha vele nem voltál boldog, akkor majd a másikkal vagy a harmadikkal ... előbb-utóbb biztosan!” Bizony egyre hosszabb ideig tart, amíg az ember belátja azt – ha belátja – ami elkerülhetetlen: nem vagyok elég önmagamnak és nem elég nekem ez a földi élet, az evilági boldogság. És az akadály nem is annyira a külső körülményeimben vagy más emberekben van, hanem bennem: nekem kell jobb embernek lennem, szabadulnom a bűneimtől, felismernem végre az igazi céljaimat. És ha az ember rádöbben erre és a Krisztus követés útját választja, akkor rájön arra is, hogy nem kell feladnia önmagát: nem kell eldobnia semmit az életéből, ami igazán értékes benne. Nem veszít, hanem gazdagabb, teljesebb lesz az élete.

A Genezáreti Tó partján halászgató apostoloknak Jézus ezt mondja: „Én emberek halászaivá teszek benneteket.” Vagyis továbbra is halászok maradnak. Szükség van az eddigi ismereteikre, szakértelmükre, kitartásukra. Nem kell mindenestül más emberré lenniük. Csak a cél lesz más, a munkájuk értelme lesz teljesebb, boldogítóbb. Az apostolok azonosak maradnak korábbi önmagukkal, megőrzik eddigi életük valódi értékeit. Azonban a Jézus követésével eltöltött évek során nagyon sok új érték, élmény is hozzáadódik az életükhöz. Tóparti halász korukban soha nem gondolták volna, hogy ilyen távoli földeket bejárják, hogy ennyi embert megismernek, ennyi mosolyt csálnak az arcokra, ennyi örömet, békét visznek sokak életébe. Soha nem gondolták volna, hogy majd nyelveket tanulnak és beszélnek, hogy beteget gyógyítanak és csodákat tesznek, hogy ennyire, ilyen igazán értelmes lesz az életük és a haláluk, a genezáreti halászok kisstilű, szinte szóra sem érdemes élete és halála helyett! Merjünk mi is hinni abban, hogy Jézus követésével gazdagabb, értelmesebb, boldogabb lesz az életünk! Próbáljunk odafigyelni azokra, akik Jézus nevében szólnak, hívogatnak, hátha mégis tudnak valami fontosat, valami vonzót mutatni számunkra! Merjük felvállalni a keresztény hitből fakadó életet, hiszen annyi Krisztus-követő ember élete bizonyítja a történelem során, hogy semmit nem veszítünk, hanem inkább csak nyerünk vele!

Kiskunhalasi Főplébánia

Szent Imre utca 14.
www.halasplebania.hu

Római Katolikus Főplébánia